

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1108234081
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1108234081.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o., Vajnorská 98, 831 04 Bratislava, IČO: 31 341 438, práv. zast. NITSCHNEIDER & PARTNERS, advokátska kancelária s. r. o., Lazaretská 12, 811 08 Bratislava, IČO: 35 874 465, proti žalovanému v 1. rade: K.O. F., R.. XX.XX.XXXX, D. L. X, XXXX E.O., W. W., práv. zast. SVITOK a spol., s. r. o., Tomášikova 23/C, 821 01 Bratislava, IČO: 36 863 980, žalovanému v 2. rade: K. F., R.. XX.XX.XXXX, D. D. X, XXX XX D., o zaplatenie 23.765,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 30Cb/116/2008-205 zo dňa 7. februára 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/116/2008-205 zo dňa 7. februára 2019 v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalobca má proti žalovanému v 1. rade právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (I. výrokom) zaviazal žalovaného v I. rade a v 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 23.765,18 eur spolu s 9,5 % ročným úrokom z omeškania od 01.07.2007 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. II. výrokom súd žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol. III. výrokom súd priznal žalobcovi proti žalovaným v I. rade a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15.10.2008 domáhal, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 23.765,18 eur s príslušenstvom. Konajúci súd vykonal dokazovanie a ustálil, že žalobca je obchodnou spoločnosťou zaoberajúcou sa financovaním motorových vozidiel. Žalobca a žalovaný v 1. rade uzatvorili dňa 14.09.2006 zmluvu o AutoKredite, ktorou založili vzájomný právny vzťah. Súčasťou zmluvy boli všeobecné zmluvné podmienky. Na základe povinnosti vzniknutej z predmetného záväzkovoprávneho vzťahu poskytol žalobca žalovanému v 1. rade účelový úver vo výške 23.899,62 eur s dobou splatnosti 36 mesiacov a výškou ročnej percentuálnej miery nákladov 21,11 % za účelom financovania časti obstarávacej ceny motorového vozidla značky P., úžitkovej ESKALADE. Povinnosťou žalovaného v 1. rade z predmetného záväzkovoprávneho vzťahu bolo uhrádzať pravidelné mesačné splátky vo výške 25.563 Sk, v prepočte 848,54 eur. Dňa 14.09.2006 žalovaný v 2. rade prevzal záväzok ručenia, za všetky záväzky, ktoré vyplývajú žalovanému v 1. rade z leasingovej zmluvy. Nakoľko sa žalovaný v 1. rade dostal do omeškania, zaslal žalobca žalovanému v 1. rade dňa 24.11.2006 oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a vyzval ho k úhrade ním špecifikovanej sumy. Právnym dôsledkom predčasného ukončenia zmluvy a predčasnej splatnosti úveru vznikla žalovanému v 1. rade povinnosť uhradiť žalobcovi sumu

podrobne vyčíslenú vo finančnom vyrovnaní, ktoré žalobca zaslal žalovanému dňa 15.06.2007. Keďže žalovaný v 1. rade neplnil svoje záväzky, žalobca zaslal dňa 20.06.2008 žalovanému v 2. rade výzvu na úhradu pohľadávky a vyzval ho k uhradeniu pohľadávky žalobcu.

Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 30Cb/116/2008-93 zo dňa 21.09.2015 zaviazal žalovaného v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 23.765,18 eur spolu s 0,05 % denným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 01.07.2007 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania, keď dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná a žalobca preukázal právny základ ním uplatneného nároku.

Na základe odvolania podaného žalovaným v 1. rade Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č.k. 4Cob/80/2017-149 zo dňa 10.05.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia odvolací súd poukázal na nesprávnu formuláciu výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaných na spoločné a nerozdielne plnenie peňažnej sumy žalobcovi, čo nezodpovedá charakteru vzťahu dlžníka a ručiteľa. Odvolací súd dospel k záveru o spotrebiteľskom charaktere záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade zo Zmluvy o AutoKredite č. XXXXXX zo dňa 14.09.2006, vzhľadom na čo akceptoval námietku žalovaného v 1. rade, že úroky z omeškania mohol súd priznať najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva s poukazom na § 369 ods. 1 OBZ a § 54 ods. 1 OZ. Okrem toho odvolací súd uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní doručiť žalovanému v 1. rade žalobu spolu s jej prílohami, aby mal možnosť sa k nej vyjadriť a postupovať pri doručovaní podľa ustanovení CSP a následne opätovne posúdiť dôvodnosť nároku žalobcu s prihliadnutím na povahu právneho vzťahu ako spotrebiteľského. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní vyzval žalovaného v 1. rade vyjadriť sa k žalobe. Žalovaný v 1. rade doručil súdu dňa 12.11.2018 vyjadrenie, v ktorom uviedol, že nárok uplatnený v žalobe žalobcom neuznáva a v právnom postavení spotrebiteľa poukázal na argumentáciu uvedenú v odvolaní. V odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 21.09.2015 namietal, že na vzťah žalobcu a žalovaného v 1. rade je potrebné aplikovať zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože žalovaný v 1. rade má postavenie spotrebiteľa. Vyjadril názor, že žalobcovi nevznikol nárok na úroky po dátume predčasnej splatnosti úveru, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015. Pripustil, že v prípade jeho omeškania by žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania, ale vo výške podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Okrem toho napádal porušenie jeho práva na súdnu ochranu, keď mu nebola doručená žaloba a prílohy k nej a taktiež namietal formuláciu výroku, keď úprave ručenia nezodpovedá taký výrok rozsudok, ktorý vyslovuje záväzok dlžníka a ručiteľa ako spoločný a nerozdielny.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), d), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 269 ods. 2, § 497, § 501, § 502, § 504, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 52 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/201 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Pri rozhodovaní súd prihliadal aj na čl. II, čl. III ods. 2, čl. IV ods. 1, čl. VI ods. 1, 2, čl. VII ods. 2, 3, 5 Všeobecných zmluvných podmienok Zmluvy o AutoKredite k Zmluve o AutoKredite č. XXXXXX (ďalej len „VZP“).

Konajúci súd posúdil právny vzťah žalobcu a žalovaného v 1.rade založený úverovou zmluvou ako spotrebiteľský vzťah podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, samotnú zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a na zmluvný vzťah účastníkov aplikoval zákon č. 258/2001 Z.z.. Aplikáciou § 4 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 258/2001 Z.z. dospel k záveru, že úverová zmluva bola uzatvorená v písomnej forme a obsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Úverová zmluva je podľa neho s poukazom na § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. platnou aj v prípade, ak by nebola splnená niektorá z podmienok jej predpísaných všeobecných náležitostí (čo však nie je tento prípad), pretože prišlo ku čerpaniu úveru žalovaným. Uviedol, že žalovaný v 1. rade uhradil v poradí prvú splátku úveru splatnú dňa 22.09.2006 vo výške 25.563 Sk a ďalšie splátky úveru splatné podľa splátkového kalendára dňa 22.10. a 22.11. 2006, každá vo výške 25.563 Sk už nezaplatil, a preto žalobca v súlade s čl. VII ods. 3 v spojení s ods. 2 bod 1 vyhlásil ku dňu 24.11.2006 predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného zaplatiť zostatok istiny úveru vo výške 663.634 Sk do 30.06.2007. Poukázal na to, že žalobca si uplatnil aj nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.190 Sk ako nákladov súvisiacich so stanovením úveru splatným v súlade s čl. VII ods. 5 VZP, ktoré náklady preukázal. Konštatoval, že žalovaní žiadnym spôsobom nerozporovali tvrdenia žalobcu o nezaplatení splátok úveru splatných 22.10. a 22.11.2006 spolu vo výške 51.126 Sk; ani tvrdenia o nezaplatení splatnej istiny úveru vo výške 663.634 Sk a nezaplatení nákladov súvisiacich s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru vo výške 1.190 Sk, nepreukázali a ani netvrdili splnenie povinností, ktorá tvorí predmet tohto

konania, teda si nesplnili svoju povinnosť tvrdenia v sporovom konaní. Z tohto dôvodu súd dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu vo výške 23.765,18 eur, predstavujúci nezaplatené splátky úveru splatné dňa 20.10. a dňa 22.11.2006 spolu vo výške 1.697,08 eur (25.563 Sk), nárok vo výške 22.028,61 eur (663.634 Sk) predstavujúci neuhradenú istinu úveru a nárok vo výške 39,50 eur (1.190 Sk) predstavujúci náklady podľa článku VII ods. 5 VZP sú dôvodné a žalovaný v 1. rade ani žalovaný v 2. rade tento peňažný nárok žalobcu nezaplatili, preto súd návrhu žalobcu vyhovel. Žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi peňažný nárok titulom platne prevzatého ručenia za všetky záväzky a povinnosti vyplývajúce pre žalovaného v 1. rade zo zmluvy o úvere a VOP, medzi ktoré zahrnul aj nároky uplatnené žalobcom voči žalovanému v tomto konaní. Uviedol, že v prípade žalovaných v 1. a 2. rade nejde o solidárny záväzok, ale o tzv. nepravú solidaritu, ktorú súd aj napriek nesprávnej formulácii žalobného petitu žalobcom vyjadril tak, že zaviazal povinnosťou plnenia oboch žalovaných s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného. Za dôvodný považoval aj žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania od 01.07.2007, avšak nie v navrhovanej výške 0,05 % denne z dlžnej sumy, ale pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka vo výške 9,5 % ročne, ktorá zodpovedala zákonnému úroku z omeškania podľa §517 ods. 2 OZ v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Súd nevykonal, na návrh žalovaného, dokazovanie výsluchom žalovaného v 1. rade, pretože žalovaný svoj návrh na vykonanie dokazovania žiadnym spôsobom neodôvodnil a ani z jeho podaní nevyplývali žiadne sporné okolnosti, ktoré by bolo potrebné dokazovať výsluchom žalovaného. Konajúci súd rozhodol na pojednávaní dňa 07.02.2019 v neprítomnosti žalovaného v 1. a 2. rade, keď žiadosť žalovaného v 1. rade o odročenie pojednávania považoval za nedôvodnú a neakceptoval ju, pretože nešlo ani o jeden z dôvodov upravených v § 183 CSP, ani v § 181 ods. 4 CSP, pričom na pojednávaní žalobca prednesom svojho vyjadrenia jeho úplným prečítaním oboznámil s jeho úplným obsahom, teda ak by bol žalovaný na pojednávaní prítomný, oboznámil by sa s obsahom vyjadrenia priamo na pojednávaní a mohol by naň reagovať. Vzhľadom na plný úspech žalobcu v spore, žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovaným.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v 1. rade, v časti I. a III. výroku. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

S poukazom na § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o Autokredite č. XXXXXX medzi žalobcom a žalovaným, § 31 ods. 4 OZ, § 40 ods. 1 a 3 OZ a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 208/2010 zo dňa 30.07.2012 namietal, že z listinných dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, že zmluva o Autokredite č. XXXXXX bola podpísaná osobou oprávnenou konať v mene žalobcu, a preto nebola uzatvorená v písomnej forme, čo má za následok absolútnu neplatnosť tejto zmluvy podľa § 40 ods. 1 OZ, keďže sa jedná o formu právneho úkonu stanovenú v zákone. Súd prvej inštancie bol podľa neho povinný na túto absolútnu neplatnosť prihliadnúť z úradnej povinnosti, čo však neurobil a tým vec nesprávne právne posúdil. Okrem toho žalovaný v 1. rade namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 414/2015 z 01.12.2015 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v rozhodnutí v prípade Krčmár a ostatní c/a Česká republika. Uviedol, že mu bolo dňa 07.02.2019 pred pojednávaním vo veci (na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok) doručené vyjadrenie žalobcu, za účelom riadneho oboznámenia sa s týmto podaním žalovaný v 1. rade požiadal súd o odročenie tohto pojednávania, avšak súd tejto žiadosti nevyhovel a pojednávanie neodročil. Mal za to, že takýmto postupom súd prvej inštancie porušil zásadu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania a tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Argument súdu, že žalovaný v 1. rade sa mohol oboznámiť s vyjadrením žalobcu pri jeho prečítaní na pojednávaní, nepovažoval za správny, keďže ani v takom prípade by nemal žalovaný v 1. rade dostatok času na riadne oboznámenie a navrhnutie prostriedkov procesného úroku, a teda aj takýmto postupom by došlo k porušeniu rovnosti zbraní strán sporu. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 16.05.2019. Tvrdenia žalovaného v 1. rade o neplatnosti Zmluvy o Autokredite č. XXXXXX považoval za nepravdivé. Žalobca uviedol, že pri uzatváraní predmetnej zmluvy so žalovaným v 1. rade konal prostredníctvom podnikateľa X.. N. J., s miestom podnikania Nobelovo nám. 1174/10, 851 01 Bratislava, IČO: 40

580 211 (ďalej len „Obchodný zástupca“), ktorý bol v čase uzavretia uvedenej zmluvy obchodným zástupcom žalobcu, čo potvrdzuje Zmluva o obchodnom zastúpení zo dňa 01.07.2005 (ďalej len „Zmluva o obchodnom zastúpení“), ktorá bola uzatvorená medzi žalobcom ako zastúpeným a X. N. J. ako obchodným zástupcom. V tejto súvislosti poukázal na čl. II bod 2.1 a čl. III Zmluvy o obchodnom zastúpení. Zdôraznil, že dotknutá zmluva medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným v 1. rade ako klientom bola platne uzavretá, nakoľko osoba konajúca v mene žalobcu bola na tento právny úkon splnomocnená, a to písomným plnomocenstvom obsiahnutým v Zmluve o obchodnom zastúpení. Tvrdenie žalovaného v 1. rade považoval za špekulatívne s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci samej, nakoľko platnosť uvedenej zmluvy napáda po vyše 10 rokoch. Mal za to, že postupom súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko žalovaný v 1. rade bol cez svojho právneho zástupcu upozornený, že pojednávanie sa bude konať a zároveň mal možnosť oboznámiť sa s obsahom vyjadrenia žalobcu priamo na pojednávaní, žalovaný v 1. rade však svoje procesné právo nevyužil a odignoroval oznámenie súdu. Dodal, že posúdenie dôležitosti dôvodov odročenia súdneho pojednávania patrí konajúcemu súdu. Vyjadril názor, že tým, že žalovaný v 1. rade a jeho právny zástupca sa napriek oznámeniu súdu na pojednávanie nedostavili, dobrovoľne sa vzdali svojich procesných práv, a to najmä práva účasti na úkone súdu, ako aj práva vyjadriť sa ku všetkým skutkovým a právnym okolnostiam prejednávanej veci. Konajúci súd podľa neho postupoval v súlade so zákonom a základnými zásadami sporového konania. Na podporu svojich tvrdení poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 34/2010 zo dňa 19.5.2010, sp. zn. 6 ECdo 187 /2013 zo dňa 23.07.2014 a sp. zn. 5 Cdo 34/2010 zo dňa 19.05.2010. Argumentáciu žalovaného v 1. rade preto považoval za nedôvodnú. Mal za to, že uniesol dôkazné bremeno a preukázal existenciu uplatneného právneho nároku. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 30Cb/116/2008-205 zo dňa 07.02.2019 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

6. Podľa § 183 ods. 1 CSP, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

7. Podľa § 183 ods. 4 CSP, ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

8. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

9. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

10. Podľa § 153 CSP,

(1) Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

(2) Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

(3) Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/116/2008-205 zo dňa 07.02.2019, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný v 1. rade neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

14. Predmetom konania bol nárok žalobcu voči žalovaným na zaplatenie sumy vo výške 23.765,18 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 30Cb/116/2008-93 zo dňa 21.09.2015, ktorý zaviazal žalovaného v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 23.765,18 eur spolu s 0,05 % denným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 01.07.2007 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č.k. 4Cob/80/2017-149 zo dňa 10.05.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave v súlade s § 391 ods. 2 CSP a odstránil vytykané nedostatky. Súd prvej inštancie právne posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným zo Zmluvy o AutoKredite č. XXXXXX zo dňa 14.09.2006 ako spotrebiteľský, nárok žalobcu považoval za dôvodný, preto žalobe v časti o zaplatenie istiny vyhovel, úroky z omeškania priznal v zákonom stanovenej výške podľa § 369 ods. 1 OBZ a vo zvyšku (úrokov z omeškania) žalobu zamietol. Žalovaný v 1. rade v odvolaní namietal neplatnosť Zmluvy o AutoKredite č. XXXXXX zo dňa 14.09.2006 a porušenie jeho práva na spravodlivý proces z dôvodu porušenia zásady rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Úlohou odvolacieho súdu bolo preto posúdiť dôvodnosť uvedených námietok žalovaného v 1. rade.

15. Vo vzťahu k námietke žalovaného v 1. rade, že z listinných dôkazov predložených žalobcom nevyplýva, že by bola Zmluva o Autokredite č. XXXXXX podpísaná osobou oprávnenou konať v mene žalobcu, a preto nebola uzavretá v písomnej forme, čo má za následok jej neplatnosť, odvolací súd poukazuje na čl. 8 CSP, § 153 CSP v spojení s § 366 CSP. Ide o nové tvrdenie, ktoré žalovaný v 1. rade neprodukoval v konaní pred súdom prvej inštancie, i keď mal na to možnosť, no napriek tomu nenamietal nedostatok oprávnenia konať v mene žalobcu zo strany osoby, ktorá predmetnú zmluvu podpísala. Keďže túto skutočnosť mohol namietat už skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, a to v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno dospieť k záveru, že by žalobca tento prostriedok procesného útoku uplatnil včas v súlade s § 153 CSP. V danom prípade nejde o novotu v odvolacom konaní, ktorá by bola prípustná v zmysle § 366 CSP. Okrem toho odvolací súd dáva do pozornosti, že úverová zmluva bola uzatvorená v písomnej forme a obsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 1, 2, 4 zákona č. 258/2001 Z.z., pričom žalobca v reakcii na námietku žalovaného v 1. rade predložil Zmluvu o obchodnom zastúpení zo dňa 01.07.2005 medzi žalobcom ako zastúpeným a X.. N. J. ako obchodným zástupcom. Podľa čl. III. Zmluvy o obchodnom zastúpení zo dňa 01.07.2005 uzavretej medzi VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o. (ďalej aj „VWFS“) a X.. N. J. „Spoločnosť VWFS udeľuje podpisom tejto zmluvy písomné plnomocenstvo obchodnému zástupcovi k výkonu činnosti obchodného zástupcu pri úkonoch spojených s uzatváraním leasingových zmlúv a zmlúv o AutoKredite s tretími osobami v mene spoločnosti VWFS a to najmä na uzavretie leasingovej zmluvy, resp. zmluvy o AutoKredite, uzavretie Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, podpísanie Protokolu o odovzdaní a prevzatí diela, Toto plnomocenstvo platí do odvolania a zaniká najneskôr zánikom plastnosti tejto zmluvy.“ Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca uzatváral

Zmluvu o Autokredite č. XXXXXX so žalovaným v 1. rade prostredníctvom X. N. J., ako obchodného zástupcu žalobcu, je zrejme, že Zmluva o Autokredite č. XXXXXX medzi žalobcom a žalovaným bola platne uzavretá, nakoľko osoba konajúca v mene žalobcu bola na tento právny úkon splnomocnená písomným plnomocenstvom obsahnutým v čl. III. (Mandát/Splnomocnenie) Zmluvy o obchodnom zastúpení zo dňa 01.07.2005.

16. Žalovaný v 1. rade v odvolaní namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Uviedol, že súd prvej inštancie napriek jeho žiadosti neodročil pojednávanie vytýčené na deň 07.02.2019 za účelom oboznámenia sa žalovaného v 1. rade s podaním žalobcu zo dňa 29.01.2019, čím porušil zásadu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Odvolací súd poukazuje na to, že právnenému zástupcovi žalovaného v 1. rade bolo predvolanie na pojednávanie vytýčené na deň 07.02.2019 o 10:15 hod. preukázateľne doručené dňa 25.01.2019. Dňa 29.01.2019 bolo konajúcemu súdu doručené podanie žalobcu - Vyjadrenie zo dňa 29.01.2019, ktoré bolo doručené právnenému zástupcovi žalovaného dňa 07.02.2019, t.j. v deň pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Právny zástupca žalovaného v 1. rade emailom doručeným súdu 07.02.2019 o 09:26 hod. ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní a požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu nedostatku času na kvalifikovanú obranu k vyjadreniu žalobcu. Konajúci súd v zmysle ustanovení CSP obratom právnenému zástupcovi žalovaného v 1. rade prostredníctvom emailu oznámil, že jeho žiadosť o odročenie pojednávania neakceptuje a vec na pojednávaní meritórne prejedná, napriek tomu sa žalovaný v 1. rade, ani jeho právny zástupca na pojednávaní dňa 07.02.2019 nezúčastnil. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v bode 26. napadnutého rozsudku svoj procesný postup detailne odôvodnil a presvedčivo vysvetlil. Odvolací súd sa takýmto odôvodnením plne stotožňuje. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný v 1. rade mal dostatok času na prípravu na pojednávanie, keďže predvolanie bolo právnenému zástupcovi žalovaného v 1. rade doručené už dňa 29.01.2019, pričom vo svojej žiadosti, ktorou žiadal odročenie pojednávania vytýčeného na deň 07.02.2019, neuviedol žiadne dôležité dôvody na odročenie pojednávania podľa § 183 CSP. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď pojednávanie dňa 07.02.2019 uskutočnil a vec meritórne prejednal v neprítomnosti žalovaného v 1. rade. Odvolací súd dáva do pozornosti, že vyjadrenie žalobcu zo dňa 29.01.2019 bolo žalovanému v 1. rade riadne doručené a ak by bol prítomný na dotknutom pojednávaní dňa 07.02.2019, mal by možnosť sa s obsahom vyjadrenia žalobcu oboznámiť i na pojednávaní, kde ho žalobca ústne predniesol jeho úplným prečítaním, a žalovaný v 1. rade by tak naň mohol reagovať. Žalovaný v 1. rade však napriek tomu, že mu konajúci súd obratom oznámil, že neakceptuje jeho žiadosť na odročenie pojednávania, sa na tomto pojednávaní z vlastnej vôle nezúčastnil, a teda nevyužil svoje procesné právo. Okrem toho odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vyjadrenie žalobcu zo dňa 29.01.2019 neobsahovalo žiadne nové skutkové tvrdenia žalobcu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval uvedenú námietku žalovaného v 1. rade za nedôvodnú, nakoľko procesný postup súdu prvej inštancie bol správny, bola zachovaná zásada kontradiktórnosti i rovnosti zbraní a žiadnym spôsobom nedošlo k porušeniu práva žalovaného v 1. rade na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 34/2010 zo dňa 19.05.2010, podľa ktorého „Z citovaných ustanovení ústavy a ústavného zákona vyplýva, že základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva.“

17. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného v 1. rade odvolací súd tiež pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

18. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

19. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/116/2008-205 zo dňa 07.02.2019 potvrdil v zmysle § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má proti žalovanému v 1. rade právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).